

«Ακολουθεί μοι» (Κυριακή Α΄ Νηστειών)

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Άμβων](#)

[Πάυλος Μουκταρούδης, Θεολόγος](#)

Στο σημερινό ευαγγέλιο μπορούμε να πούμε ότι ο Χριστός ξεκινά την ίδρυση του θεανθρωπίνου Σώματός Του, της Εκκλησίας, ώστε και αυτή διά του Αγίου Πνεύματος, να δημιουργεί θεανθρώπους «κατά χάριν». Απευθύνεται σε απλούς, πτωχούς και ταπεινούς ανθρώπους. Διάλεξε αυτούς που ο κόσμος θεωρούσε «μωρούς» (=ανόητους), ανύπαρκτους, ασθενείς και ανίσχυρους, αγράμματους και ανάξιους λόγου. Ο Χριστός βέβαια καλεί τους πάντες. Αλλά οι «κατά κόσμον» μεγάλοι και σπουδαίοι δεν επιθυμούν να Τον ακολουθήσουν. Δεν θέλουν τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, «διά το είναι αυτούς σάρκας».

Αυτοί που θα δεχθούν την κλήση, θα αποτελέσουν το ανθρώπινο μέρος της Εκκλησίας, που θα δεχθεί τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος -το θείο μέρος- για να πραγματοποιηθεί το θεανθρώπινο. Και όταν θα δεχθούν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, θα γίνουν «Σώμα Χριστού». Αυτή θα είναι η Εκκλησία, που θα ζει θεανθρώπινα και γι' αυτό αιώνια.

Βρίσκει λοιπόν τον Φίλιππο ο Χριστός και όχι τον Χριστό ο Φίλιππος. Αν ο Χριστός πρώτα, δεν βρει τον άνθρωπο, ο άνθρωπος δεν μπορεί να βρει τον Θεό. Ο Χριστός αναζητεί τον άνθρωπο, το «απολωλός πρόβατο» για να το σώσει. Όπως είπε σε άλλη περίπτωση, στους μαθητές Του, «ουχ υμείς με εξελέξασθε, αλλ' εγώ εξελεξάμην υμάς» (Ιω. 15, 16). Λέγει λοιπόν στον Φίλιππο: Ακολουθεί μοι. Και ο Φίλιππος αποδέχεται την πρόσκληση και ακολουθεί τον Χριστό.

Αυτός ο τρόπος συνιστά την Εκκλησία: Ο Θεός καλεί και ο άνθρωπος ανταποκρίνεται, υπακούει και «υποτάσσεται τω Χριστώ» (Εφ. 5, 24). Η προθυμία του ανθρώπου να υπακούσει και να κάνει το θέλημα του Θεού, συνιστά την ανακαινισμένη ανθρωπότητα, κατὰ το πρότυπο του Ιησού Χριστού. Εκκλησία είναι η θεανθρώπινη Νύμφη, που ακολουθεί τον Νυμφίο της, όπου και αν υπάγει. Η ανακαινισμένη ανθρωπότητα, δεν θα αυτονομεί τη ζωή της και την πορεία της, δεν θα εμπιστεύεται τον εαυτό της, όπως η παλαιά, που προήλθε από τον πρώτο Αδάμ, που έκανε το δικό της θέλημα. Η ανακαινισμένη θα ακολουθεί τον νέο Αδάμ, τον «εξ ουρανού Κύριον» και θα παραδοθεί σ' Αυτόν και θα συναφθεί μαζί Του. Όπως γράφει ο απόστολος Παύλος «η εκκλησία υποτάσσεται τω Χριστώ...». Το θεωρεί δεδομένο ο Θείος Απόστολος. Αυτή η υποταγή δεν είναι δουλεία, αλλά ελευθερία από τη χειρότερη δουλεία και τυραννία, την υποταγή στον ζυγό των παθών, που αιχμαλωτίζουν τη ψυχή και το σώμα. Είναι στροφή από την κατά κόσμο ζωή στην κατά Χριστό, αυτό που λέμε Μετάνοια.

Δεν είναι βέβαια εύκολη προσπάθεια. Είναι άρση σταυρού, πορεία πάθους, οδύνης,

πτωχείας, κακοπάθειας, νηστείας, αγρυπνίας, διωγμών και ποικίλων κινδύνων. Η Εκκλησία αποδέχεται όλο τον πόνο των παθών και του Σταυρού του Νυμφίου της, αλλά και τη χαρά της Αναστάσεώς Του και την άφθαρτη ζωή και την τρυφή της Βασιλείας Του. Γι' αυτό σε άλλη περίπτωση, πριν το «ακολουθεί μοι», ο Χριστός υπογραμμίζει το «απαρνησάσθω εαυτόν», που είναι ετοιμασία για τον σταυρό.

Το «ακολουθεί μοι» λοιπόν προς τον Φίλιππο, είναι ποτήριο πικρό, βάπτισμα στο αίμα του Μαρτυρίου. Είναι η νέκρωση που οδηγεί στην Ανάσταση, στο «συν Κυρίω εσόμεθα».

Προϋπόθεση εφαρμογής του «ακολουθεί μοι», είναι η αίσθηση ότι το πρόσωπο του Χριστού είναι μια «εύρεση», που ξεπερνά τη φύση μας. Είναι μια «υπέρ φύσιν» «αίσθηση Θεού». Αν αυτή την αίσθηση ακολουθήσει η αγάπη «εκ καθαράς καρδιάς», ώστε η στέρηση του αγαπωμένου να είναι εσωτερική οδύνη και θέληση να είναι πάντοτε μαζί Του, τότε η ψυχή ακολουθεί ως η νύμφη τον Νυμφίο της.

Ο Φίλιππος, με την προθυμία του να ακολουθήσει τον Χριστό, φαίνεται πως είχε αυτή την αίσθηση. Γι' αυτό και βεβαιώνει τον Ναθαναήλ ότι «ευρήκαμεν Ιησούν». Αυτόν, που ανέμεναν να έρθει, τον προσδοκώμενο. Δεν μπορεί όμως να εκφράσει με λόγια τον πλούτο που βρήκε. Για να κλίνει η καρδιά του να ακολουθήσει τον Χριστό, κάποια θεία εμπειρία θα ζούσε στο εσωτερικό του. Δεν περιγράφεται με λόγια αυτό, που ζει κανείς για τον Χριστό. Γι' αυτό λέγει στον Ναθαναήλ, «έρχου και ίδε», για να σχηματίσει προσωπική πείρα για τον Χριστό.

Όταν ο άνθρωπος καθαρθεί εσωτερικά και πλησιάσει τον Χριστό, θα βλέπει τα αθέατα, θα του αποκαλύπτονται ουράνια μυστήρια και δεν θα θέλει να απομακρυνθεί από Αυτόν. Διά του Αγίου Πνεύματος θα βλέπει τους «αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον υιόν του ανθρώπου». Ο Ναθαναήλ είχε άδολη καρδιά και ήταν αληθινός Ισραηλίτης (= νους ορών τον Θεό) όπως είπε γι' αυτόν ο Χριστός.

Στους πρώτους μαθητές, που ήσαν το «μικρόν ποίμνιον» του Χριστού, προστέθηκαν πλήθος θεοφιλών και ενάρετων ανθρώπων «εκ παντός έθνους και φυλών και λαών και γλωσσών» (Αποκ. 7, 9) που ακολουθήσαν με συνέπεια τη σταυροαναστάσιμη πορεία του Χριστού. Πρόσφεραν την αγάπη τους στον Χριστό «εξ όλης της ψυχής, της καρδιάς, της ισχύος και της διανοίας», ως ανταπόκριση στη δική του αγάπη και αποτέλεσαν τη θεανθρώπινη νύμφη Εκκλησία. Τίποτε σ' αυτό τον κόσμο δεν μπόρεσε να ανακόψει την αγάπη τους στον Χριστό. Θα αποδειχθεί ανωτέρα «θανάτου, διωγμών και μαχαίρας». Η ψυχή τους «ετρώθη» από τον έρωτα του Νυμφίου. Είναι όλοι οι φίλοι Του, που δέχθηκαν κάθε είδους θυσία γι' Αυτόν, που δεν «συνεπνίγησαν ταις μερίμναις του βίου». Είναι όλοι οι

«περιβεβλημένοι στολάς λευκάς», που τις λεύκαναν με το χύσιμο του αίματός τους για τον Χριστό. Με το μαρτύριό τους νίκησαν τον άρχοντα του σκότους και τα όργανά του. Σήκωσαν τον σταυρό τους και μιμήθηκαν τον θάνατο του Χριστού.

Αυτοί ποτέ τους δεν θεώρησαν ευτυχία και μακαριότητα τον πλούτο, τη δόξα του κόσμου, τις ηδονές της σάρκας, τα σωματικά κάλλη και όλα τα γήινα. Ο μεγάλος τους πόθος ήταν να συναφθούν με τον Χριστό, να τον έχουν μέσα τους και να ζουν μέσα Του, να είναι μέλη του Σώματός Του, της Εκκλησίας Του και να διαιωνίζουν τη Σάρκωσή Του, αλλά και όλη τη ζωή Του, «κοινωνοί των παθημάτων Του και της Αναστάσεώς Του». Να μαρτυρούν με τη ζωή τους ότι «ο θάνατος τεθανάτωται» και η ζωή «εν Χριστώ» πολιτεύεται. Όλοι αυτοί μας βεβαιώνουν ότι η Χάρη του Αγίου Πνεύματος και η ανθρώπινη θέληση θεουργούν τον άνθρωπο, ώστε να συναριθμείται με τους αγίους Αγγέλους. Διά του σταυρού του Χριστού, «μία ποίμνη γέγονεν αγγέλων και ανθρώπων και μία βασιλεία». Τόσο πολύ τίμησαν την ανθρώπινη φύση.

(Παύλου Μουκταρούδη , Θεολόγου, Διήρητο διά των σπορίμων, τ. Β΄, Έκδ. Ι. Μ. Λεμεσού, 2008, σ. 351-354)

<https://bit.ly/3cTxBHn>